

Η ΔΙΑΠΛΑΣΙΣ ΤΩΝ ΠΑΙΔΩΝ

ΕΙΚΟΝΟΓΡΑΦΗΜΕΝΟΝ ΠΕΡΙΟΔΙΚΟΝ ΔΙΑ ΠΑΙΔΙΑ ΕΦΗΒΟΥΣ ΚΑΙ ΝΕΑΝΙΔΑΣ

Συνιστάμενον ὑπὸ τοῦ Ὑπουργείου τῆς Παιδείας ὡς τὸ κατ' ἐξοχὴν παιδικὸν περιοδικὸν σύγγραμμα, ἀληθεὶς παρασχὼν εἰς τὴν χώραν ἡμῶν ὑπηρεσίας καὶ ὑπὸ τοῦ Οἰκουμενικοῦ Πατριαρχείου Κωνσταντινουπόλεως ὡς ἀνάγνωσμα ἄριστον καὶ χρησιμώτατον εἰς τοὺς παῖδας.

ΤΙΜΗ ΣΥΝΔΡΟΜΗΣ ΔΙ' ΕΝ ΕΤΟΣ
Ἑσπεριτικοῦ δραχ. 7.— Ἐξωτερικοῦ φρ. χρ. 8
Δι' συνδρομαὶ ἄρχονται τὴν 1ην ἐκάστου μηνὸς
καὶ εἶνε προπληρωτέαι δι' ἓν ἔτος.

ΕΚΔΙΔΕΤΑΙ ΚΑΤΑ ΣΑΒΒΑΤΟΝ
ΔΙΕΥΘΥΝΤΗΣ ΚΑΙ ΕΚΔΟΤΗΣ
ΝΙΚΟΛΑΟΣ Η. ΠΑΠΑΔΟΠΟΥΛΟΣ

ΤΙΜΗ ΕΚΑΣΤΟΥ ΦΥΛΛΟΥ
Ἐν Ἑλλάδι λεπ. 15.— Ἐν τῷ Ἐξωτ. φρ. χρ. 0,15
ΓΡΑΦΕΙΟΝ ἐν Ἀθήναις
Ὁδὸς Πατησίων, ἀριθ. 11 Β, παρὰ τὰ Χαυτεῖα

Περίοδος Β'.—Τόμ. 8ος

Ἐν Ἀθήναις, τὴν 6 Ὀκτωβρίου 1901

Ἔτος 23ον.— Ἀριθ. 40

Ο ΑΝΕΥΤΙΟΣ ΤΟΥ ΒΑΣΙΛΕΩΣ

ΚΕΦΑΛΑΙΟΝ ΙΒ'. (Συνέχεια)

Τὸ σάλπισμα τοῦτο ἀκούσας, ὁ Ἰωδὴ-
νος ὤρμησε νὰ ἐνῶθῃ μὲ τοὺς ἰδιού-
τους. Ἀντήχησεν ἐπανειλημμένως κατὰ
τὸ διάστημα τῆς μάχης, ἡ ὁποία συνεκρο-
τήθη σχεδὸν ἀμέσως εἰς τὸ ὄροπέδιον τοῦ
Μοναστηρίου, καὶ κάθε φορὰν ποῦ ἀντη-
χοῦσεν, ὁ κ. Ὁρδερίκος, τρυπωμένος εἰς
τὸν μυχὸν τοῦ σπηλαίου, ἐδούλωνε ταύ-
τιά του διὰ νὰ μὴν ἀκούῃ τοὺς ἐπὶ τὰ ἐ-
κείνους φθόγγους, οἱ ὁποῖοι καὶ ἄλλοτε
τὸν ἠνώχλησαν διὰ τῆς σφυρίκτρας τοῦ
Ἰωδὴνου. Ἐν τούτοις οἱ φθόγγοι ἐφθασαν
εἰς ταῦτιά του ὅξεις, μαζὶ μὲ τὰς βλα-
στημίας τῶν ἀντιπάλων στρατευμάτων,
μαζὶ μὲ τὰς κραυγὰς τῶν πληγωμένων,
μαζὶ μὲ τοὺς κρότους τῶν σωμάτων ποῦ
ἐκατρακυλοῦσαν ἀπὸ τὸν κρημνόν, παρα-
σύροντα λίθους καὶ χώματα. Ὁ δυστυχὴς
καθηγητὴς ἠσθάνετο τὸ αἶμα παγωμένον
εἰς τὰς φλέβας του, καὶ ἔμενεν ὡς καρ-
φωμένος εἰς μίαν στάσιν τρόμου, μὲ τὴν
κεφαλὴν χωμένην μέσα εἰς τοὺς ὤμους
καὶ τὸ σῶμα ὅλον ξαρωμένον, διὰ νὰ
γίνῃ ὅσῳ τὸ δυνατόν μικρότερον. . .

Ἀκολουθοῦντες τὸ παράδειγμά του, οἱ
ἐξ ὑπηρεταί ἔτρεμον ἀπὸ τὸν φόβον των.
Ἐξ αὐτῶν ἐψιθύρισεν:

— Αὐτὸς ὁ Οὐλρίκος θὰ γίνῃ αἰτία
νὰ προδοθῶμεν, ποῦ στέκεται ὁλοένα ἀπ'
ἐξω ἀπὸ τὸ σπήλαιον, γιὰ νὰ βλέπῃ καλ-
λίτερα τὴ μάχην.

— Ἐχὲι δίκην, ἐσυλλογίσθη ὁ κύριος
Ὁρδερίκος, μὴ ἔχων δυνάμεις νὰ ὁμι-
λήσῃ. Καλὲ αὐτὸς ὁ Οὐλρίκος εἶνε
πρᾶλλός!

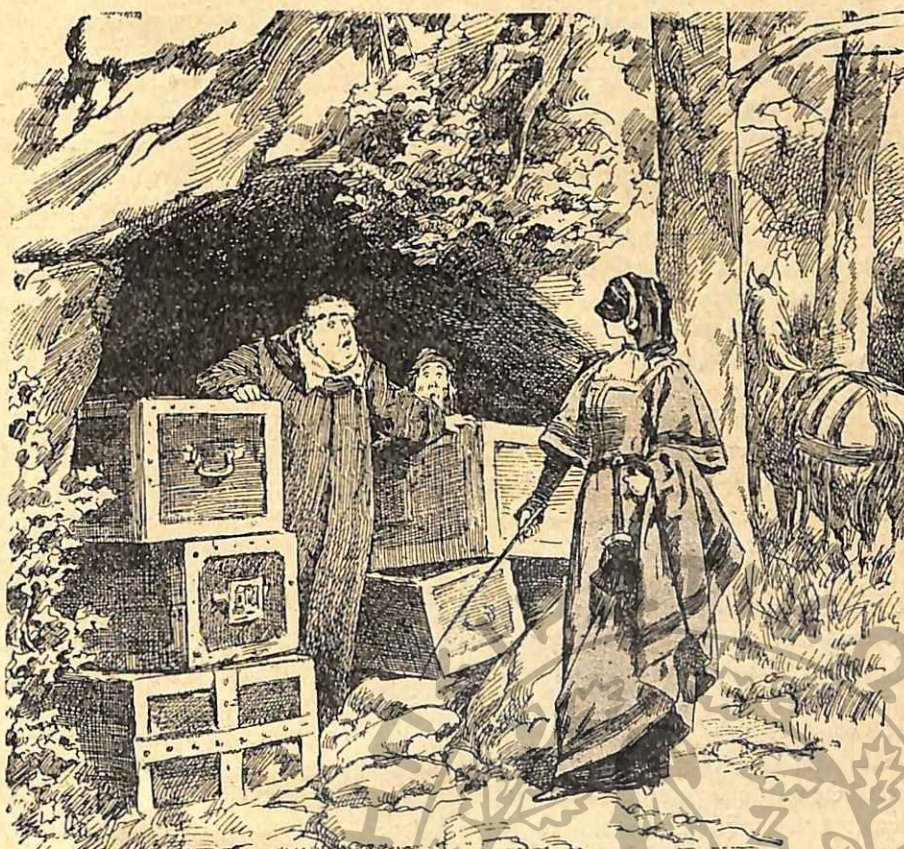
Καὶ διὰ νεύματος ἐκάλεσε τὸν Ἐλ-
βετόν.

— ὦ, Αὐθέντα! ἀνέκραξεν οὗτος,
μόλις εἰσῆλθεν εἰς τὸ σιωπηλὸν σπή-
λαιον, μ' ἐξημμένον πρόσωπον καὶ ὀφθαλ-
μοὺς σπινθηρίζοντας· μὰ δὲν ἠξέεύτε τί
χάνετε ποῦ δὲν βλέπετε αὐτὴ τὴ μάχην!
ἐγὼ χάνω τὴν εὐκαιρίαν νὰ πολεμήσω
κατὰ εἰς τοὺς γενναίους αὐτοὺς! Τί
παλλικάρια! τί πολεμισταὶ! Πάει, τοὺς

ἐτσάκισαν, τοὺς παληοληστάδες!.. Ἐ-
λάτε, ἐλάτε νὰ ἰδῇτε πῶς τοὺς πετσοκό-
βουν!.. Ἐλάτε γρήγορα, γιὰτὶ ἡ ὑπο-
χώρησις τῶν ληστῶν ἄρχισε!.. Νά, ἐ-
γύρισαν τὴ ράχην καὶ το ἐβαλαν ἐστὰ
πόδια. . . Τώρα πληγόνονται ἀπὸ πίσω,
ὅπως ὅλοι οἱ ἀνάνδροι... Οἱ σύντροφοι
τοῦ Ἰωδὴνου τοὺς κυνηγοῦν... Ἄ, μὰ

πρῶτα ἀπὸ τῆ σφυρίκτρα τοῦ Ἰωδὴνου...
Εἶνε ὅμως ἄνδρας αὐτὸς ὁ ἀρχηγός. . .
παλλικάρη! Καλλίτερα εἶχα νὰ ὑπηρετῶ
αὐτὸν καὶ νὰ τρώγω ξερὸ ψωμί, παρὰ νὰ
ὑπηρετῶ ἄλλους καὶ νὰ πληρόνωμαι μὲ
χρυσάφι.

Βλέπων ὁ Οὐλρίκος, ὅτι ὁ κύριος κα-
θηγητὴς ἔμενεν ἀπαθὴς εἰς ὅλους τοὺς

« Εἶδε παρὰ τὴν ἐξόδον τοῦ σπηλαίου νεαρὰν κύρην. » (Σελ. 318, στήλ. α' .)

τὴν ἀλήθειαν, καλὰ τοὺς διευθύνουν!
Μπράβο του τοῦ ἀρχηγοῦ!..

— Τίνος ἀρχηγοῦ; ποῖος εἶνε ὁ ἀρ-
χηγός; πῶς ὀνομάζεται; ἠρώτησεν ὁ
κύριος Ὁρδερίκος, τοῦ ὁποίου αἱ τρέ-
μουσαι σιαγόνες μετὰ βίας συνηνοῦντο
διὰ νὰ θρῶσιν τὰς λέξεις.

— Δὲν το ξέρω, ἀπήντησεν ἐνθους ὁ
Οὐλρίκος, δὲν ξέρω τίποτε, παρὰ μό-
νον τὸ σάλπισμά του, ποῦ το ἤκουσα

τοὺς ὑπαινιγμοὺς καὶ εἰς ὅλας τοὺς τὰς
προσκήψεις, ἔκαμε μεταβολὴν καὶ ἐπέ-
στρεψεν εἰς τὴν σκοπιάν του.

Ἐξαφνα, οἱ ὑπηρεταί, οἱ ὁποῖοι εἶχον
προβάλλῃ ὀλίγον τὴν κεφαλὴν ἄνωθεν τοῦ
ὤμου τοῦ Ὀθωνος, εἰσώρμησάν πάλιν
εἰς τὸ σπήλαιον, ὡς ὀρνίθια τρομαγμένα,
καὶ δύο ἐξ αὐτῶν μάλιστα ἐπεσαν κάτω
πρηγεῖς, ὡς ἄνθρωποι πληγωμένοι θα-
νασίμως, ἐν ᾧ ὁ κύριος Ὁρδερίκος ἐκρύ-

πτετο ὀπισθεν τῶν ἐπισωρευμένων κιβωτίων, κραυγάζων :

— Οὐλίξεις! Ὁθων! ἐδῶ! προφθάσεται! ὑπερασπισθῆτέ με μέχρι τῆς τελευταίας ρανίδος τοῦ αἵματός σας!

Οἱ δύο Ἐλβετοὶ ἀπήντησαν δι' ἡχηροῦ γέλωτος, καὶ ὁ κύριος Ὁρδερίκος, ἀποφασίσας νάνυψώσῃ τοὺς ὀρθαλμούς, εἶδε παρὰ τὴν εἴσοδον τοῦ σπηλαίου, ὅχι ληστήν, οὔτε καὶ πολέμιστήν, ἀλλὰ νεαράν κόρην, δεκαεξὶ ἕως δεκαεπτὰ ἐτῶν, τὴν θελτικωτέραν ἀμαξίονα ἐξόσων θὰ εἶδε ποτὲ εἰς τὴν ζωὴν του. Καὶ ναὶ μὲν τὸ πρόσωπόν της ἐκρύπτετο κατὰ τὸ ἥμισυ ὑπὸ μαύρης προσωπίδος, ἀλλὰ τὸ ἄλλο ἥμισυ τὸ ὁποῖον ἐφαίνετο, — μέρος τῶν παρειῶν τὸ στόμα, ὁ πώγων, — ἐμαρτύρουν ὅτι ἡ νεῶν ἦτο ὠραιότατη. Ἀλλως τε τὸ ἀνάστημά της ἦτο κομψότατον, καὶ ἡ ἐνδυμασία της χαριτωμένη.

Ὁ ἀναγνώστης ἐμάντευσε βεβαίως, ὅτι ἦτο ἡ Ἀδελαΐς. Μὲ ξενίζουσιν κάπως προφοράν, ἀλλὰ μὲ φωνὴν μελωδικωτάτην, ἠρώτησε :

— Ποῖος ἀπὸ σᾶς εἶνε ὁ κύριος Ὁρδερίκος Γουλιέρμος;

Ὁ κύριος καθηγητὴς δὲν εἶχεν ἐξέλθῃ ἀκόμη ἀπὸ τὸ προπύργιον τῶν κιβωτίων· ἀλλ' ἀπὸ τὴν κίνησίν του πρὸς τὰ ἐμπρός καὶ ἀπὸ τὸ ἀκαδημαϊκὸν του ἐνδυμα, ἡ Ἀδελαΐς ἐνόησεν ὅτι ἦτο αὐτός, καὶ ἐξηκολούθησε μ' εὐγένειαν :

— Ἐλπίζω, κύριε, ὅτι θὰ συγχωρήσῃτε τὸ θάρρος ποῦ λαμβάνομεν, νὰ σας ὑποβάλωμεν εἰς μίαν καταναγκαστικὴν εἰσφοράν. Θὰ πάρωμεν τὰ ζῶά σας διὰ τὴν καταδίωξιν τῶν φυγάδων, χωρὶς ὅμως νὰ σας στερήσωμεν καὶ τοῦ ἰδιοῦ σας.

— Πῶς, δεσποινίς; καὶ μὲ τί δικαιώμα θὰ με ὑποβάλετε εἰς καταναγκαστικὴν εἰσφοράν; . . . ἐβρυχήθη ὁ κ. Ὁρδερίκος, ὁ ὁποῖος ἀμέσως ἔγινε φίλιος, ἅμα εἶδε μὲ ποῖον εἶχε νὰ κάμῃ.

Καὶ ἤρχισε νὰ ραδιάζῃ θεωρίαν περὶ τοῦ ἀπαραιτήτου καὶ τῆς ἀσυνεχίας τῶν πρεσβευτῶν, ἀναμινύων τὰ ὀνόματα τοῦ βασιλέως τῆς Γαλλίας καὶ τοῦ ὑποκόμητος τῆς Ναρθόνης. Ἀλλ' ἡ Ἀδελαΐς, χωρὶς νὰ δώσῃ προσοχὴν εἰς τὴν φλυαρίαν του, ἐσήκωσε τὸ ραβδίον, τὸ ὁποῖον ἐκράτει, ὡς σύνθημα, καὶ ἀμέσως δωδεκάς ὀπλοφόρων ἐξώρμησεν ἀπὸ τὸ βραγυδὲς προπύργιον. Οἱ ἄνδρες οὗτοι ἔτρεξαν κατ' εὐθείαν πρὸς τοὺς ἵππους, τῆς συνοδείας, τοὺς δεμένους ἀπὸ τὰ δένδρα καὶ ἔσπευσαν νὰ τοὺς σελλώσων.

Μόνον ἡ λευκὴ ἡμίονος τοῦ κυρίου Ὁρδερίκου ἐξῆρθε, κατὰ διαταγὴν τῆς Ἀδελαΐδος, καὶ ὠδηγήθη πρὸς τὸν κύριόν της, ὁ ὁποῖος δὲν ἔπαυσεν ἐν τῷ μεταξὺ νὰ ρητορεύῃ, νὰ διαμαρτύρεται καὶ νὰ πειλῇ. . .

Ἀφ' οὗ τὸν ἤκουσε, μειδιῶσα ἐπιχαίρειν, ἡ προσωποδόφος τῇ εἶπε :

— Νομίζω, κύριε, ὅτι παρεξηγεῖτε τὴν πρᾶξιν τῶν ἀνθρώπων μας. Δὲν σας ἀρπάζομεν τὰ ζῶα, τὰ δανειζόμεθα. Εἶνε εἰσφορά, τὴν ὁποίαν λαμβάνομεν βιαίως, ἀλλὰ νομίμως, χάριν τῆς σωτηρίας τοῦ τόπου.

— Ποῖος μού το ἐγγυᾶται; ἀνέκραξεν ὁ κύριος Ὁρδερίκος. Εἰξέδρω, ὅτι αὐτὴν τὴν στιγμὴν εὐρίσκοναι πλησίον τῆς Ἐρλης, τῆς ὁποίας τὰ ἐρείπια καπνίζουν ἀκόμη. Δι' αὐτὸ καὶ μόνον εἶμαι βέβαιος. Ἐπεσα διὰ τὰς ἀμαρτίας μου ἐδῶ, εἰς τὴν σφραγιν ἀντιπάλων, οἱ ὁποῖοι μού εἶνε ἐπίσης ἄγνωστοι. Παραδέχομαι ὅτι αὐτοὶ ποῦ φεύγουν τώρα εἰμπερὶ νὰ εἶνε Ἰσπανοὶ ἀπὸ τὸ Ρουσιγιὼν. Ἀλλὰ ποῖοι εἶνε οἱ νικηταί των, καὶ μὲ ποῖαν ἐξουσίαν κατάσχουν τὴν περιουσίαν μου;

— Πῶς, κύριε; ἀμφιβάλλετε ἀκόμη ὅτι ἡ μάχη ἐκερδήθη ἐν ὀνόματι τοῦ ὑποκόμητος Ἰωάννου Δὲ Φοᾶ, φυσικοῦ προστάτου τῶν ὑψηλῶν του, τῶν κατοικῶν τῆς Ἐρλης; ἠρώτησεν ἡ νεῶν.

Ὁ κύριος Ὁρδερίκος ἐσιώπησε πρὸς στιγμὴν, διὰ νὰ σκεφθῇ τί ἔπρεπε νὰ πράξῃ εἰς τὴν δύσκολον αὐτὴν περίστασιν. . . Ἦτο φανερόν ὅτι ὁ ὑποκόμης Δὲ Φοᾶ, πρὸς τὸν ὁποῖον μετέβαιναν ἡδὴ ὁ ἱππότης δ' Ἀνδοᾶν, οὔτε διηύθυνε τὴν μάχην, οὔτε ἐξουσιοδότησε κανένα νὰ τὴν δώσῃ ἐν ὀνόματι του. Δὲν ἐφαίνετο ἀκόμη πιθανώτερον, ὅτι οἱ ὀλίγοι ὑπῆρξαι, οἱ συνηθροισμένοι εἰς τὸ Βέρναζον πρὸς φύλαξιν τῶν δύο του τέκνων, παρημέλησαν τὸ καθήκον τοῦτο, διὰ νὰ ἔλθουν νὰ πολεμήσουν τόσο μακρὰν ἀπὸ τὸν πύργον. Κάποιος λοιπὸν ἀπὸ τοὺς μικρογενεῖς τῶν περιγύρων θὰ εἶχε τὴν ἀρχηγίαν τοῦ νικηφόρου στρατεύματος, ἀπὸ τοὺς ἀνθρώπους ἐκείνους, οἱ ὁποῖοι ἀναμινύονται εἰς ὅλας τὰς ἐριδας, διὰ νὰ ὠφελῶνται αὐτοὶ ἀτομικῶς. Ἐδίσταζεν ἀκόμη, ὅταν ἡ Ἀδελαΐς ἐξηκολούθησε :

— Κύριε, ὁ καιρὸς ἐπέλγει. Μερικοὶ ἀπὸ τοὺς Ἰσπανοὺς εἰμπερὶ νὰ κατέφυγαν εἰς αὐτὸ τὸ δάσος, καὶ ἡ τύχη πιθανὸν νὰ τοὺς φέρῃ πρὸς τὸ κρησφύγετόν σας. Χάριν τῆς ἀσφαλείας σας, σᾶς προσκαλῶ νὰ μας ἀκολουθήσετε εἰς τὸ Μοναστήρι, ὅπου εἴμεθα ἰσχυροί.

— Ἀλλὰ πῶς νὰ φῶς ἐδῶ τὰς πολυτίμους ἀποσκευάς μου; ἀντέταξεν ὁ κύριος Ὁρδερίκος. Μάθετε ὅτι εἶνε ἰδιοκτησία τοῦ ὑποκόμητος Ἰωάννου Δὲ Φοᾶ, καὶ ὅτι ὁποῖος βάλῃ χεῖρ εἰς αὐτάς θὰ δώσῃ λόγον εἰς τὴν Δικαιοσύνην!

— Οἱ ὑπῆρξαι σας δὲν εἶνε κουλλοὶ, ὑποθέτω! ἀπεκρίθη ἡ Ἀδελαΐς. Ἄς μας ἀκολουθήσουν καὶ ἄς μεταφέρουν ὅλα αὐτὰ τὰ κιβώτια εἰς τὸ Μοναστήρι! Ἄν ὅμως ὁ φόβος τοὺς ἐκοψὲ πόδια καὶ χεῖρια, δὲν θὰ τοὺς λείψῃ βοήθεια.

Καὶ ἡ Ἀδελαΐς, λαβοῦσα μίαν σφυρίκτραν ἀπὸ τὴν ζώνην της, ἐσφύριξε τρεῖς

φοράς. Ἀμέσως ἠκούσθησαν βήματα ἐπὶ τοῦ βράχου, ὁ ὁποῖος ἠγείρετο ἀνωθὲν τοῦ σπηλαίου, καὶ ἐπὶ τοῦ ὁποῖου ὑπῆρχον καὶ ἄλλα σπήλαια, χρησιμεύοντα, ὅπως εἶχεν ὑποθέσῃ καὶ ὁ Ἰωδῆνος, ὡς κρησφύγετα εἰς τὰ γυναικόπαιδα τῆς Ἐρλης.

Ἀπὸ τὰ δύο μέρη τῆς θαμνοσκεποῦς κλιτύος, τριάνοντα περίπου γυναῖκες μὲ κατασκονισμένα φορέματα, ἐπαρουσιάσθησαν, κρατοῦσαι ράβδους μακράς.

Ἡ Ἀδελαΐς ταῖς ἀπηύθυνεν ὀλίγας λέξεις εἰς τὴν ἀκατάληπτον γλῶσσαν τοῦ Ὁ κ., καὶ ἀμέσως αἱ γυναῖκες ἐκείναι ἐπλημμύρισαν τὸ σπήλαιον, ἐσήκωσαν ὡς περὶ κιβώτια καὶ καλάρους, καὶ τὰ ἐφόρτωσαν ἄλλα μὲν εἰς τὰς κεφαλὰς των, ἄλλα δὲ ἐπὶ αὐτοσχεδίων φορέων, τὰ ὅποια ἐσχημάτισαν, συνδέσαντες στερεῶς τὰς ράβδους των.

Εἰς ὀλίγα λεπτά τὰ πάντα ἦσαν ἑτοιμα καὶ αἱ γυναῖκες προηγήθησαν τοῦ Ὁρδερίκου ἐξεκίνησαν διὰ τὸ Μοναστήρι, διὰ τοῦ ἀνηφόρου, ὁ ὁποῖος ἠρημώθη πάλιν, καὶ ἐπὶ τοῦ ὁποῖου δὲν ἔμεινεν ἄλλο ἔχνος τῆς προσφάτου συμπλοκῆς, παρὰ ἐδῶ κ' ἐκεῖ μερικά πτώματα ληστῶν.

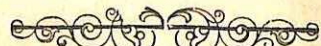
Ὁ ἥλιος εἶχε δύση. Αἱ τοιύται τοῦ μαύρου καπνοῦ, αἱ ὁποῖαι ἀνῆρχοντο ἀκόμη ἀπὸ τὸ πυρποληθὲν χωρίον, ἐπεσκότιζαν τὰ ρόδια καὶ χρώματα τοῦ ἐσπερινοῦ λυκόφωτος.

Ὁ κύριος Ὁρδερίκος, ἐπὶ τῆς ἡμιόμου του, ἐπροχώρει μὲ βῆμα ἀργόν, διὰ νὰ μὴ ἀπομακρύνεται ἀπὸ τοὺς δύο δορυφόρους του καὶ ἀπὸ τοὺς ἐξ ὑπῆρξαι του, οἱ ὁποῖοι ἠκολούθουν πεζῇ. Καὶ ἐν ᾧ ἡ προσωποδόφος Ἀμαζών, ἐπὶ τοῦ ζωηροῦ τῆς ἰσπανικοῦ ἵππου, μετέβαινε ἀπὸ τὸ ἐν χεῖλος τοῦ δρόμου εἰς τὸ ἄλλο, διὰ νὰ ἐπισκοπῇ ὁλόκληρον τὸ τοπίον, ὁ κύριος Ὁρδερίκος ἀνέπασσε διὰ τῆς μνήμης πᾶν ὅ,τι τῇ εἶχε συμβῇ ἀφ' οὗ ἀνεχώρησεν ἐκ Βουλβόννης, καὶ ἡ προδοσία τοῦ Ἰωδῆνου τῇ ἐπαρουσιάζετο ἐπὶ μάλλον καὶ μάλλον καθαρά.

Ὁ κακοῦργος αὐτός, — ἐσκέπτετο, — θὰ ἦτο πληρωμένος ἀπὸ τὸν τυχοδιώκτην ἀρχηγὸν τῆς ἐκστρατείας. . . Τὸ σάλπισμα ἐκείνο, τὸ ὁποῖον ἐπανελάμβανε καθ' ὁδὸν συχνὰ μὲ τὴν σφυρίκτραν του, ἦτο σύνθημα, προειδοποιῶν τοὺς ἀνθρώπους τοῦ ἀρχηγοῦ ὅτι πλουσία λεία τοῖς προσεφέρετο. . . Τέλος εἰς τὸ Ξενοδοχεῖον τῆς Ταρρασκῶνης εἶχε παιχθῇ εἰς βάρος του κομψοδία μεταξὺ δύο προσώπων, τοῦ Ἰωάννου Βουρνάκου ἀφ' ἑνός, ὁ ὁποῖος συνίστα τὸν δρόμον τῆς Ἐρλης, καὶ ἀφ' ἑτέρου τοῦ Ἰωδῆνου, ὁ ὁποῖος ἐπρωτίμα τάχα τὸν ἀντίθετον.

(Ἐπετα συνέχεια) ΦΩΚΙΩΝ ΘΑΛΕΡΟΣ

(Κατὰ τὸ Γαλλικὸν τοῦ S. Blandy)

ΤΟ ΣΧΟΛΕΙΟΝ ΤΟΥ ΝΤΑΠΤΑ

Πίσω ἀπὸ τὸ ἱερὸν τῆς Σωτείρας τοῦ Λυκοδμήμου, (τῆς σημερινῆς δηλαδὴ Ρωσικῆς Ἐκκλησίας ὁ Ἅγιος Νικόδημος), εἶχε πρὸ τῆς ἐπαναστάσεως τὸ σχολεῖόν του, διὰ τὰ πτωχόπαιδα τῆς συνοικίας, (ἐπειδὴ ὑπῆρχαν καὶ καλὰ σχολεῖα,) ὁ δάσκαλος Νταπτᾶς.

Ὡς πάτωμα τοῦ σχολείου του εἶχε τὴν γῆν καὶ ὡς στέγην τὸν οὐρανόν, δηλαδὴ ἦτο εἰς τὸ ὑπαίθριον. Ὁ δάσκαλος ἐκάθητο ἀπάνω εἰς προδίαν, — ἡ δασκαλοκαθέδρα του σὰν νὰ ποῦμε, — καὶ γύρω του οἱ μικροὶ μαθηταὶ σταυροπόδι.

Εἶχε καὶ τάξεις: πρώτην, δευτέραν καὶ τρίτην, τὰς ὁποίας ἐχώριζε μὲ μαγὰς κοτρώνας.

Πρὶν ἀρχίσῃ τὸ μάθημα, οἱ μαθηταὶ τοῦ ἐμάζευαν καὶ τοὺς ἀδείαζαν εἰς τὸ πλευρόν του, κατὰ διαταγὴν του, λιθαράκια, ἂν καὶ ἤξευραν πῶς θὰ τοὺς χρησιμεύουν διὰ τὸ κεφάλι των. Ὑστερα ἀρχίζε τὸ μάθημα.

Τὰ παιδιὰ ἐφώναζαν δυνατὰ: σ τ α υ ρ ο θ ὁ θ α μ ε ἄ λ φ α ! . . — διότι τὸ ἀλφαβητάριον εἶχε πρῶτα - πρῶτα ἕνα σταυρόν, καὶ ὕστερα τὸ ἄλφα, βῆτα κλ. — Ὁ δάσκαλος ἔρραβε, καὶ ἀπὸ καμμιὰ φορὰ σήκωνε καὶ τὰ μάτια του ἀπὸ πάνω ἀπὸ τὰ ματογυῶλια καὶ ἐδλεπε τοὺς μαθητάς του καὶ ὅποιος ἀπὸ αὐτοὺς δὲν ἐδιδάβαζεν ἢ ἀτακτοῦσεν, ἀμέσως ἐτιμωρεῖτο: δηλαδὴ, ἔπερνε ὁ δάσκαλος μιὰ πετρίτσα ἀπ' αὐτάς που εἶχε ἐστὶ πλευρόν του, καὶ τ ο ὕ π ! μιὰ ἐστὶ κεφάλι τοῦ ἀτάκτου· καὶ τότε ἀρχίζαν ὅλα τὰ ἄλλα παιδιὰ καὶ φώναζαν δυνατώτερα.

Ὁ τρόπος δὲ ποῦ κρατοῦσαν τὴν φυλλάδα τους, ἦτο πρωτότυπος. Εἶχαν βαλμένη τὴν φυλλάδα ὁλόκληρον μέσα σὲ μιὰ στράτσα σακκούλα, καὶ εἶχαν ξηλωμένον ἕνα τετράγωνον κομμάτι, ὅσο ποῦ νὰ φαίνεται τὸ μάθημα τῆς ἡμέρας καὶ διὰ νὰ μὴ κρατοῦν μετὰ τὸ χεῖρ τους τὴ σακκούλα καὶ λυώσῃ μαζὶ μ' αὐτὴ καὶ ἡ φυλλάδα, εἶχαν χαραγμένον ἕνα κομμάτι στρογγυλὸν καλάμι, καὶ ἐστὶ χαραγμένα τοῦ καλαμιοῦ περνοῦσαν τὴν φυλλάδα, καὶ ἐβαστούσαν τὸ καλάμι κ' ἐδιδάβαζαν.

Ἐνα ἀπὸ τὰ παιδιὰ, τὸν σταυρὸν τὸν ἐπῆρε διὰ γράμμα καὶ ἀρχισε νὰ συλλαβίζῃ: σ τ ρ ἄ - ἄ λ φ α - σ τ ρ ἄ ! Τούπ! μιὰ πέτρα ἐστὶ κεφάλι τοῦ. Ἀλλὰ δὲν κατάλαβε τὴν αἰτίαν καὶ ἐξηκολούθησε δυνατώτερα: σ τ ρ ἄ - ἔ ψ ι λ ο - ν - σ τ ρ ἔ ! Τούπ! ἄλλη πέτρα ἐστὶ κεφάλι, καὶ νὰ μὴν τὰ πολυλογεῖς, κλαίωντας καὶ φωνάζοντας ὁ ἕνας, πετροβολῶντας ὁ ἄλλος, ἐτελείωσε τὸ ἀλφάβητο ὅλο καὶ μαζὶ μ' αὐτὸ καὶ ἡ πέτρας τοῦ δασκάλου. . .

Αὐτὸ ἦτο τὸ σχολεῖον τοῦ Νταπτᾶ. [Ἐκ τῆς "Ἱστορίας τῶν Ἀθηναίων" τοῦ κ. ΔΗΜ. ΓΡ. ΚΑΜΠΟΥΡΟΓΛΟΥ]

ΤΑ ΠΕΝΤΕ ΜΠΙΖΕΛΙΑ

(Τέλος· ἴδε σελ. 311)

— Ὁ εὐσπλαγγνος Θεός, ἔλεγε γεμάτην χαρὰν ἡ μήτηρ, ὁ εὐσπλαγγνος Θεός, πολυαγαπημένη μου κόρη, τὸ ἔσπειρε ἐδῶ διὰ νὰ το βλέπῃς καὶ νὰ εὐχαριστῇ τὰ μάτια σου, καὶ νὰ μας δώσῃ καὶ ἐστὶς δύο θάρρος καὶ ἐλπίδα.

Ἐπειτα ἐχαμογέλα εἰς τὸ μικρὸν ἄνθος, ὡς ἂν νὰ εἶχε στείλῃ πραγματικῶς ὁ Θεὸς ἐκεῖ.

Ἀλλὰ τὰ ἄλλα μπιζέλια τί ἀπέγιναν; Τὸ πρῶτον, ἐκεῖνο τὸ ὅποιον ἐφώνησε, ὅταν ἐφυγε: «Πιάστε με σὰν μπορεῖτε!» εἶχε πέσῃ εἰς ἕνα νεροχύτην ἀπ' ἐκεῖ ἐπέρασε εἰς τὴν κοιλίαν μιᾶς περιστέρως, καὶ ἐκεῖ μέσα εὐρέθη ὡς ὁ Ἰωνᾶς εἰς τὴν κοιλίαν τοῦ κήτους.

Τὰ δύο ὀκνηρά, ἔπαθαν ἀκριβῶς τὸ ἱδιον, δηλαδὴ ἐφαγώθησαν ἀπὸ περιστέρως, καὶ τοιουτοτρόπως τοῦλάχιστον ἐχρησίμευσαν εἰς κατὶ τι.

Τὸ τέταρτον ἐκεῖνο, τὸ ὅποιον ἤθελε ν' ἀναβῇ ἕως εἰς τὸν ἥλιον, ἔπεσεν εἰς τὸ μέσον λασπώδους τινος ρυακίου. Ἐμείνεν ἐκεῖ θαμμένον ἐντὸς τοῦ βορβορώδους ὕδατος ἡμέρας καὶ ἐβδομάδας, μαλακόνον καὶ φουσκόνον ἐλονέν.

— Ἄν προχωρῇ ὅλο ἔτσι τὸ πρᾶγμα, ἔλεγε μὲ τὸν νοῦν του, ἐπὶ τέλους θὰ σκάσω. Εἴμεθα βέβαιοι ὅτι ποτὲ μπιζέλι δὲν ἔγινε τόσο μεγάλον ἀπὸ τὰ πέντε ποῦ ἤμεθα μέσῃ εἰς τὸν λοβόν, ἐγὼ ἐγίνα ἀπὸ ὅλα τὸ ἐπισημότερον. Τ' ἀδέλφια μου ἐπῆγαν μακρύτερα ἀπὸ μένα· ἀλλὰ τί τὸ ὄφελος; Τὸ ζήτημα εἶνε νὰ παχύνῃ κανεῖς.

Μίαν ἡμέραν, τὸ χοράσιον τῆς σοφίας, ἐντελῶς πλέον θεραπευθὲν, μὲ ὀρθαλμούς λάμποντας καὶ τριανταφυλλένιας παρείας, ἵστατο ὀρθιον ἐμπρὸς εἰς τὸ παράθυρον ὕψωσεν ἠνωμένως τὰς χεῖράς του πρὸς τὸν οὐρανόν καὶ ἀπὸ τὸ βάθος τῆς καρδίας του ἠγαθήσθη τὸν ἀγαθὸν Θεόν, ὁ ὁποῖος τὸ ἐσώσε καὶ ἐγλύτωσε καὶ τὴν μητέρα του ἀπὸ τὴν φρικτὴν λύπην νὰ ἰδῇ νεκρὸν τὸ τελευταῖον παιδί της. Ἐπειτα ἔστρεψε τὸ βλέμμα του πρὸς τὸ κοτσάνι τοῦ μπιζελιοῦ, τοῦ ὁποῖου τὰ φύλλα ἦσαν ἀκόμη πρασινα, ἀλλ' ἐπὶ τῶν κλωνίων τοῦ ὁποῖου ἐβγήκαν λοβοὶ ὑαλιστεροὶ ἀφ' οὗ ἐμαράνθησαν τὰ ἄνθη.

— Καὶ σύ, ἀγαπημένο μου μπιζέλι, εἶπε μετὰ συγκινήσεως, σὺ ποῦ μ' ἐπαρηγόρησες ὅταν ἐπάσχα, καὶ μοῦ ἐφανερώθης ὡς τὸ πρῶτον σημεῖον τῆς προστασίας τοῦ Θεοῦ, ὅ κατερίνισες μετ' ὀλίγον καὶ θὰ ξηρανθῇς, καὶ δὲν θὰ εἰμφορέσω νὰ σ' ἐμποδίσω νὰ ξηρανθῇς, ὅ,τι καὶ ἂν κάμω. Ἀλλὰ ἐν τούτοις δὲν θὰ σε λησμονήσω. Φεύγεις, ἀλλὰ ἀφίνεις σπόρους καὶ θὰ τοὺς μαζέψω μὲ φροντίδα καὶ κάθε ἔτος ἄλλα μπιζέλια, ἀπόγονοι ἰδιοὶ σου, θὰ φυτρώνουν ἡσυχᾶ εἰς τὸ ἄκρον τοῦ παρα-

θύρου μου. Τὰ ἄνθη των, τὰ ὅποια θὰ μας ἐνθυμίζουν τὰ ἰδικά σου, θὰ εὐχαριστοῦν πάντοτε, περισσότερον ἀπὸ ὅλα τὰ ἄλλα, τὰ μάτια τῆς μητέρας μου καὶ τὰ ἰδικά μου.

Καὶ τὸ μικρὸν φυτόν, ἅμα ἤκουσε τὴν ὑπόσχεσιν αὐτὴν ἐχάρη πολὺ, συλλογισθὲν ὅτι τὸ ὀλίγον καλὸν ποῦ ἔκαμε θὰ ὠφελήσῃ καὶ τοὺς ἀπογόνους του.

— Γεννηθήτω τὸ θέλημα τοῦ Θεοῦ! ἐπανελάβε· σὰν μηδαμινὰ μπιζέλια ποῦ εἴμεθα, ἡ ζωὴ μας μόνον ἕνα καλοκαῖρι βαστά· ἀλλὰ εἶνε εὐχάριστον νὰ συλλογίζεται κανεῖς ὅτι ἡ ζωὴ του ἐξακολουθεῖ εἰς τὰ παιδιὰ του, καὶ ὅτι τὰ προστατεύουν καὶ εἰς τὴν ἀπουσίαν του, γιὰ τὴν ἐνθύμησιν ποῦ ἀφῆκε ἀφ' οὗ ἀπέθανε. Καὶ τοῦτο εἶνε ἕνας τρόπος ν' ἀφήσῃ κανεῖς ὄνομα εἰς τὸν κόσμον, καὶ τρόπος, καθὼς μοῦ φαίνεται, πολὺ καλλίτερος ἀπὸ κάθε ἄλλον.

Κατὰ τὸ διάστημα τοῦτο, τὸ ἀκάθαρτον ρυάκιον ἐκύλιε τὰ βορβορώδη καὶ βρωμερὰ νερά του καὶ ἐψιθύριζε μόνον τοῦ τὰ ἐξῆς:

— Κ' ἐγὼ ἔκαμα τὸ ἔργον μου, καὶ κρατῶ τὸ μπιζέλι μου. Τόσο τὸ παχυνῶν, τὸ παραγέμισα, τὸ ἐφούσκωσα, ὥστε πρὸ ὀλίγου ἔλυσε ἐντελῶς ἀπὸ σαπίαν. Τίποτε πλέον δὲν μένει, τίποτε. Δὲν μένει ἀπ' αὐτὸ οὔτε σπόρος οὔτε ἐνθύμησις. Εἰς τίποτε ἄλλο δὲν ἐχρησίμευσε, παρὰ νὰ γίνῃ καὶ αὐτὸ ἐν ἀπὸ τὰ ἄγνων στα μέρη τοῦ βορβοῦρου τὸν ὁποῖον κυλοῦν τὰ νερά μου, καὶ μὲ τὸν ὁποῖον τρέφω τὴν γῆν καὶ τὰ ἀκάθαρτα ζῶα. Τοὺς βλέπεις ἐκεῖ τοὺς φιλοδόξους! Θέλουν κατ' ἀρχὰς νὰ φθάσουν ἕως εἰς τὸν ἥλιον, καὶ ὅταν πέσουν εἰς τὸν βοῦρρον, εὐχαριστοῦνται τόσο πολὺ μέσα εἰς αὐτόν, ὥστε δὲν ζητοῦν τίποτε ἄλλο πλέον. Τὰ μπιζέλια κατὰ τοῦτο ἐμυιάζον μετὰ τοὺς ἀνθρώπους.

(Andersen) ΑΙΜΥΛΙΟΣ ΕΙΜΑΡΜΕΝΟΣ

ΑΠΟ ΤΗΝ ΣΟΦΙΑΝ ΤΟΥ ΛΑΟΥ

Ἰστοὺς ἀσπρους χρόνους μάζευε
Νάχης νὰ τρῶς τοὺς μαύρους.

★

Φύλαξέ με ὅταν μ' εὐρῃς,
Γιὰ νὰ μ' ἐχῃς ὅταν θέλῃς.

★

Σὰ σε ρίξῃ τάλωλο,
Ξέζευ' το καὶ τράβα το.

★

Πότῃ γινῶσι κρύβει ἡ κάπα,
Πόσες τρέλλες κρύβει ἡ γούνα!

ΑΘΗΝΑΪΚΑΙ ΕΠΙΣΤΟΛΑΙ

ΑΙ ΠΡΟΦΑΣΕΙΣ

Ἀγαπητοί μου,

ΔΟΥ ΤΙ ΜΟΥ ΓΡΑΦΕΙ ΣΗΜΕΡΟΝ ἓνας πατέρας συνδρομητοῦ μας : « Ἀγαπητέ κύριε Φαίδων. Ἀναγινώσκω κ' ἐγὼ τακτικὰ τὴν Διάπλασιν, τὴν ὁποίαν λαμβάνω χάριν τοῦ δωδεκαετοῦς υἱοῦ μου. Εἶνε περιττὸν νὰ σας εἰπῶ, ὅτι ἰδιάζουσιν προσοχὴν δίδω εἰς τὰς Ἐπιστολάς σας, διότι εἶνε ἀκριβῶς τὸ μέρος ἐκεῖνο τοῦ φύλλου, εἰς τὸ ὁποῖον ἀναπτύσσονται ἰδέαι καὶ δίδονται συμβουλαί. Δύναμαι νὰ εἰπῶ ὅτι τὰ ἄλλα περιεχόμενα, μυθιστορήματα ἢ διηγήματα, διδάσκουν ἐμμέσως, διὰ τοῦ παραδείγματος ἢ διὰ τῆς ἀλληγορίας ἐν ᾧ αἱ Ἐπιστολαί σας, διδάσκουν τὸν ἀναγνώστην ἁμέσως, ἅπ' εὐθείας. Νομίζω ὅμως, ὅτι τὸ διδάγμα τῆς τελευταίας, τῆς ἐπιγραφομένης Ἰδιόφυα καὶ Κλίσεως, εἶνε πιθανὸν νὰ παρεξηγηθῇ ἀπὸ τοὺς μικροὺς σας φίλους. Καὶ τὸ πρῶτον σύμπτωμα τῆς παρεξηγήσεως ταύτης τὸ εἶδα εἰς τὸν υἱόν μου. Τῷ ἔλεγα γὰρ ὅτι δὲν μελετᾷ ὅσον πρέπει τὴν Γεωγραφίαν τὴν, καὶ εἰςέχετε τί μου ἀπήντησε ; — Ναί, μπαμπᾶ, ἀλλά... τί νὰ σας πῶ... μοῦ φαίνεται ὅτι δὲν ἔχω κλίσειν εἰς τὴν Γεωγραφίαν. — Ἐμμεῖνα ἐκπληκτος ! Δὲν νομίζετε, κύριε Φαίδων, ὅτι ἐδῶσατε τὴν μίαν καλὴν καὶ εὐλογοφανῆ πρόφασιν εἰς μερικὸς ἀμελεῖς ; ... Δὲν νομίζετε ὅτι, ὅπως ὁ υἱός μου, ὁ ὁποῖος δὲν εἶνε δὴ καὶ ἀπὸ τοὺς ἀμελεστέρους, καὶ ἄλλοι πολλοὶ θὰ προβάλλουν τὴν ἰδίαν πρόφασιν, καὶ εἰς τὴν παραμικρὰν παρατήρησιν τῶν γονέων τῶν ἢ τῶν διδασκάλων θάπαντοῦν : Δὲν ἔχω κλίσειν εἰς τὴν Ἱστορίαν, — δὲν ἔχω φυῖαν διὰ τὰ Μαθηματικά — δὲν ἐγενήθηκα δι' Ἀστρονομίαν — δὲν χωρεῖ εἰς τὸ κεφάλι μου ἡ Γεωμετρία, κλ. —

Καὶ ἐφ' ὅσον ἡ πρόφασιν προορίζεται διὰ τοὺς γονεῖς καὶ τοὺς διδασκάλους, τὸ κακὸν δὲν εἶνε τόσο μέγα, διότι οἱ γονεῖς καὶ οἱ διδασκαλοὶ ἔχουν τὸν λόγον ἐν τῇ τὴν καταπολεμήσουσιν, ἔχουν τὴν λογικὴν διὰ νὰ ποδίσουν εἰς τοὺς μικροὺς σοφιστὰς ὅτι προφασίζονται, καὶ ἔπειτα, τὸ κάτω-κάτω τῆς Γραφῆς, ὅπου δὲν πίπτει λόγος, καθὼς λέγει καὶ ἡ παροιμία, πίπτει ράβδος... Φο-

δοῦμαι ὅμως, μήπως μερικοὶ ἀμελεῖς ἐπιφυλάξουν τὴν πρόφασιν διὰ τὸν αὐτὸν τῶν, δηλαδή καθορισάσων δι' αὐτῆς τὴν συνειδησίν των, — καὶ τοῦτο θὰ εἶνε τὸ χειρότερον. Διότι τί εἴμπορεῖ νὰ κάμῃ ὁ λόγος ἢ καὶ ἡ ράβδος δι' ἀνθρώπους, οἱ ὁποῖοι θὰ ἔχουν ἐνδομύχως πλέον ἐσχηματισμένην τὴν πεποιθῆσιν, ὅτι ἔχουν δίκαιον ; Θὰ νομίσουν μόνον ὅτι οἱ ἄλλοι θέλουν νὰ τοῖς ἐπιβληθῶν διὰ τῆς βίας, νὰ τοὺς βασανίσουν, νὰ τοὺς τυραννίσουν, καὶ τίποτε ἄλλο. Πεισμένοι οὖν δὲν ἐγεννήθησαν διὰ τοῦτο, ἢ ὅτι δὲν ἔχουν κλίσειν δι' ἐκεῖνο, θὰ ἐπαναλαμβάνουν εἰλικρινῶς ὅτι, ἔλεγε ἓνα κοριτσάκι, τὸ ὁποῖον γινώσκω, ὅσας τῶν παρετήρουν ὅτι δὲν ἔπρεπε νὰ μεταχειρίζεται τὴν ἀριστερὰν χεῖρα ἀντὶ τῆς δεξιᾶς : Ἐμμεῖνα ἔτσι μ' ἔκαμε ὁ Θεός ! — Ὁραῖα ! ὥστε λοιπὸν ὁ Θεὸς πταίει δι' ὅλα ! Ὁ Θεὸς γὰρ κάμνει καλοὺς ἢ κακοὺς ἐπιμελεῖς ἢ ἀμελεῖς, ὁκνηροὺς ἢ φιλοπόνους. Ἡ θέλησις, ἡ θαυμασία σύνηθὴς δύναμις, εἶνε πλάνη ἢ φιλοτιμία εἶνε λέξις κενή ; τὸ καθήκον εἶνε χίμαιρα. Ὅποιοι ἐγεννήθημεν, τοιοῦτοὶ θὰ μένωμεν καὶ θάποθάνωμεν. Καρμῖα προσπάθεια, κανεὶς κόπος δὲν χρειάζεται διὰ πρᾶγμα, διὰ τὸ ὁποῖον δὲν ἔχομεν κλίσειν ἢ ἰδιοφυῖαν. Ἀπεναντίας, ὅτι μᾶς κοπιάζει, ὅτι μᾶς ἐνοχλεῖ, εἴπομεν νὰ λέγωμεν ὅτι δὲν εἶνε δι' ἡμᾶς, νὰ κατασιγάσωμεν τὴν συνείδησιν μας καὶ νὰ ἡσυχάζωμεν !

Ἰδοὺ, ἀγαπητέ κύριε Φαίδων, ὁποῖας οἰκτρὰς παρεξηγήσεως εἶνε ἐπιδεκτικὴ ἢ προηγουμένη ἐπιστολή σας, μεθ' ὅλα τὰ ὀρθὰ, τὰ ὁποῖα περιέχει ὅθ' ἀχρησιμεύσῃ ὡς πρόφασιν, ὡς πᾶσι τῇ μα εἰς τοὺς ἀμελεῖς διὰ νὰ γίνωνται ἀμελεστέρους, καὶ τὸ χειρότερον, διὰ νὰ ἔχουν ἀναπαυμένην τὴν συνείδησιν των. Διὰ τοῦτο σᾶς ὑποβάλλω τὴν γνώμην μου, ὅτι πρέπει νὰ ἐπανέλθετε ἐπὶ τοῦ ζητήματος καὶ νὰ εἰπῇτε μερικὰ πράγματα διαφωτιστικά, ἵκανὰ νὰ φωτισθῶν ἑκείνους ἐκ τῶν μικρῶν σας φίλων, οἱ ὁποῖοι ἔσπευσαν νὰ ὀπισθοῦν μὲ μίαν κακὴν πρόφασιν καὶ μὲ μίαν ἐσφαλμένην ἰδέαν.

Κ' ἐγὼ, ἀγαπητοί μου, ἐνόμισα ὅτι πρέπει νὰ ἐπανέλθω ἐπὶ τοῦ ζητήματος, καὶ ἐπειδὴ ἡ ἐπιστολή τοῦ φιλοστόργου τούτου πατρὸς τὰ λέγει ὠραῖοτατα, ἐπροτίμησα νὰ τὴν ἀντιγράψω ἐδῶ ὁλόκληρον, διὰ νὰ προσθέσω ἐγὼ ὅσα τὸ δυνατόν ὀλιγώτερα.

Ἡ πρόφασιν εἶνε πάντοτε πρόφασιν, καὶ ἡ ἀλήθεια εἶνε πάντοτε ἀλήθεια. Ἄν εἰς τὴν προηγουμένην μου ἐπιστολήν ἐξήρσα τὰ καλλιτεχνικὰ μαθήματα καὶ εἶπα ὅτι δι' αὐτὰ χρειάζεται ἰδιοφυῖα, διὰ τὰ ἄλλα ὅμως ἔγραψα : « Ὁ κοινὸς νοῦς,

ὀλίγη μνήμη καὶ πολλὴ ἐπιμέλεια ἀρκούν. » Τοῦτο σήμερον τὸ ξαναλέγω καὶ τὸ τονίζω. Ὁ ἥτο ἀπλούστατα γελοῖος ἐκεῖνος, ὁ ὁποῖος, διὰ νὰ συγκαλύψῃ τὴν φυγοπονίαν του, τὴν ἀμέλειάν του, τὴν ὁκνηρίαν του, ὅθ' ἔλεγε ὅτι δὲν ἔχει κλίσειν εἰς τὰ ἑλληνικά, εἰς τὰ λατινικά, εἰς τὰ γαλλικά, εἰς τὴν ἱστορίαν, εἰς τὴν γεωγραφίαν καὶ εἰς τὰ λοιπὰ τοῦ σχολείου σας μαθήματα. Βεβαίως, δι' ἄλλα ἐξ αὐτῶν θὰ αἰσθάνεται περισσότερον καὶ δι' ἄλλα ὀλιγώτερον κλίσειν ἄλλα θὰ τὸν εὐχαριστοῦν περισσότερον, καὶ ἄλλα ὀλιγώτερον ἄλλα θὰ μανθάνῃ εὐκολώτερα καὶ ἄλλα δυσκολώτερα. Ὅλα ὅμως εἴμπορεῖ νὰ τα μανθάνῃ, ἀρκεῖ νὰ ἔχῃ θέλησιν, καὶ νὰ κοπιᾷ περισσότερο ἀκριβῶς δι' ἐκεῖνα, τὰ ὁποῖα δὲν τὸν εὐχαριστοῦν πολὺ. Ἄλλως τε δὲν πρόκειται νὰ τελειοποιηθῇ εἰς αὐτὰ, ἀλλὰ νὰ μάθῃ ἀπλῶς τὰ στοιχεῖα τῶν, νὰ ποικίλῃ τὴν γενικὴν, τὴν ἐγκυκλοπαιδικὴν ἐκείνην μόρφωσιν, τὴν ὁποῖαν παρέχουν τὰ σχολεῖα. Ἀργότερα ἔμωσ, ἂν παραδείγματος χάριν τὸν ἐλκύῃ περισσότερον ἡ Χημεία, τίποτε δὲν τὸν ἐμποδίζει νὰ φέρῃ ὅλα τὰ ἄλλα. καὶ νὰ γίνῃ χημικός.

Ἀκόμη καὶ τῶν καλλιτεχνικῶν μαθημάτων, διὰ τὰ ὁποῖα ἡ ἰδιοφυῖα εἶνε ἀπαραίτητος, εἴμπορεῖ νὰ ποικίλῃ κανεὶς τὰ στοιχεῖα, τὰς πρώτας ἀρχάς, ἂν καταβάλῃ τὴν ἀπαιτούμενην θέλησιν καὶ ἐπιμέλειαν. Ἐγὼ εἶδα παιδιὰ, τὰ ὁποῖα καὶ ἄλλο ἐγεννήθησαν παρὰ μουσικοὶ ἢ ζωγράφοι, νὰ μάθουν καὶ ὀλίγην μουσικὴν καὶ ὀλίγην ζωγραφικὴν, ἀπλούστατα διότι ἐδιδάχθησαν αὐτὰ τὰ μαθήματα καὶ διότι εἶχον τὴν φιλοτιμίαν νὰ μὴ φαίνωνται κατώτεροι τῶν συμμαθητῶν των. Βέβαια δὲν ἔγιναν ποτὲ μεγάλοι μουσικοὶ ἢ ζωγράφοι, διότι ἔστεροῦντο τοῦ αἵματος, ἔκαμαν ὅμως τὸ καθήκον των καὶ ἀπέκτησαν τὰς στοιχειώδεις ἐκείνας γνώσεις τῆς μουσικῆς καὶ τῆς ζωγραφικῆς, αἱ ὁποῖαι εἶνε ἀπαραίτητοι διὰ κάθε ἀνθρώπον τελείας ἀνατροφῆς. Ἐπειτα διὰ νὰ μάθῃ κανεὶς ποῦ ἔχει κλίσειν καὶ ποῦ δὲν ἔχει, ἀνάγκη νὰ τα δοκιμάσῃ ὅλα ἢ δὲ δοκιμὴ αὐτὴ δὲν γίνεται παρὰ μὲ μεγάλους κόπους, μὲ πολλὴν ἐπιμέλειαν. Καὶ ὁ σπεύδων νὰ πορνοῖ, κινδυνεύει πολλάκις νὰ ἐκλάβῃ ὡς ἑλλειψιν ἰδιοφυῖας τὴν ἰδίαν του ἀμέλειαν καὶ ὁκνηρίαν !

Βλέπετε λοιπὸν, ὅτι ἂν ἐξετάσετε προσεκτικῶς ὅσα εἶπα εἰς τὴν προηγουμένην μου ἐπιστολήν, θὰ ἰδῇτε ὅτι δὲν εἴπομεν νὰ σας χρησιμεύσουν ὡς πρόφασιν διὰ τὸν ἑαυτὸν σας. Εἶμαι δὲ βέβαιος ὅτι θὰ εἰσθε ἀρκετὰ εἰλικρινεῖς, ὥστε νὰ μὴ τα μεταχειρισθῇτε ποτὲ ὡς πρόφασιν ἀπέναντι τῶν γονέων σας καὶ τῶν διδασκάλων σας.

Σας ἀσπάζομαι,

ΦΑΙΔΩΝ

Ο ΘΑΥΜΑΣΙΟΣ ΟΡΕΝΟΚΟΣ

ΜΥΘΙΣΤΟΡΙΑ ὑπὸ ΙΟΥΛΙΟΥ ΒΕΡΝ

ΚΕΦΑΛΑΙΟΝ Ζ' (Συνέχεια.)

ΣΥΜΒΟΛΙΣΜΟΝ

Οἱ ναῦται κατεγίνοντο νὰ ἐτοιμάσουν τὸ γεῦμα εἰς τὴν πρῶταν τῶν πλοιαρίων, ἐστεμμένον ὑπὸ ἐλαφροῦ καπνοῦ τὸν ὁποῖον ἡ αὔρα ἐξέθει πρὸς νότον.

Οὔτε ἐπὶ τοῦ ποταμοῦ, οὔτε ἐπὶ τῆς ὁχθῆς, οὔτε ὑπὸ τὰ πρῶτα δένδρα τοῦ δάσους ἐφαίνετο ψυχὴ ζώσα. Οὔτε ἴχνος καλύβης κατοικουμένης ἢ ἐρήμου. Καὶ ὅμως τὸ μέρος τοῦτο ἐσυνάζετο ὑπὸ Ἰνδῶν κατὰ τὴν ἐποχὴν ταύτην. Ἄλλ' αἱ διασκορπισμέναι φυλαί, αἱ πλανώμεναι ἀνὰ τὴν χώραν, δὲν ἐγκαθίστανται μόνιμως πουθενά. Οἱ ἔμποροι ἄλλως τε τοῦ Ἀγίου Φερνάνδου δὲν ἀνέρχονται τόσον ὑψηλὰ, ἐπὶ τοῦ ποταμοῦ, φοβούμενοι μήπως λείψῃ τὸ νερόν. Ἐπειτα μὲ τί χωρία ἢ χωρίδια θὰ ἔκαμνον ἐδῶ ἐμπόριον εἰσαγωγῆς ἢ ἐξαγωγῆς ; Πέραν τῆς Ἑσμεράλδας, ἐρήμου καὶ ταύτης, μόλις συναντᾷ τις ἐδῶ κ' ἐκεῖ μερικὰς καλύβας. Διὰ τοῦτο τὰ ἐμπορικὰ πλοιαρία σπανίως ὑπερβαίνουν τὸ στόμιον τοῦ Κασσικίτης.

Πρῶτος ὁ Ἰάκωβος Ἑλλῶν ἔλαβε τὸν λόγον :

— Ἐταξιδεύετε ποτὲ παραπάνω, Βαλδέξ ; ἠρώτησε.

— Ποτὲ, ἀπεκρίθη ὁ κυβερνήτης τῆς Γαλλίας ἐπὶ τῆς.

— Οὔτε σύ, Πάρσαλ ;

— Οὔτε ἐγὼ, ἀπεκρίθη ὁ κυβερνήτης τῆς Μορίσκης.

— Κανεὶς ἀπὸ τοὺς ναῦτας σας δὲν γινώσκει τὸν ποταμόν, πέραν τοῦ βουνοῦ Μωνουάρ ;

— Κανεὶς, ἀπεκρίθησαν ὁ Πάρσαλ καὶ ὁ Βαλδέξ.

— Κανεὶς... ἐκτὸς ἴσως τοῦ Ζορρές, παρετήρησεν ὁ Γερμανὸς Πατέρν' ἀλλὰ ὁ Ἰσπανός, βλέπετε, μᾶς το ἔστρηψε μὲ τρόπο... Ὑποπτεύομαι ὅτι αὐτὸς δὲν θὰ εἶνε ὁ πρῶτος τοῦ περιπάτου ἐδῶ — πέρα, μολοντόι ἰσχυρίσθη τὸ ἐναντίον.

— Ποῦ νὰ ἐπῆγεν ἄρα γε ; ἠρώτησεν ὁ λοχίας Μαρσιάλης.

— Ἐκεῖ ποῦ τὸν ἐπερίμεναν βέβαια... ἀπεκρίθη ὁ Ἰάκωβος Ἑλλῶν.

— Τὸν ἐπερίμεναν ; !

— Ναί, λοχία... ὁμολογῶ ὅτι ἀπὸ πινος καιροῦ, ὁ Ζορρές αὐτὸς μοῦ ἐφαίνετο πολὺ ὑπόπτος...

— Καὶ εἰς ἐμὲ τὸ ἴδιο, εἶπεν ὁ Βαλδέξ.

— Ὅταν ἔλειψεν ὁλόκληρη νύκτα ἐστὶν ὁ Μακάβα καὶ τὸν ἠρώτησα τί ἔγινε, μοῦ ἀποκρίθηκε... χωρὶς νὰ μου ἀποκριθῇ.

— Ὅμως, παρετήρησεν ὁ Παῦλος, ἔταν ἐπεβιδάσθη ἀπὸ τὸν Ἀγίον Φερνάνδον, ὁ σκοπὸς τοῦ ἥτο βέβαια νὰ μεταβῇ

εἰς Σάντα-Ζουάναν, νὰ γίνῃ καλόγηρος...

— Καὶ δὲν ὑπάρχει ἀμφιβολία ὅτι ἐγινώριζε τὸν Πάτερ' Ἑσπεράντην, προσέθεσεν ὁ Γερμανὸς Πατέρν.

— Ἀλήθεια, εἶπεν ὁ λοχίας Μαρσιάλης' ἀλλ' αὐτὸ δὲν μὲς ἐξηγεῖ γιατί ἔγινεν ἄφαντος, τώρα ἴσα-ἴσα ποῦ ὀλίγον ἀπέχουμεν ἀπὸ τὴν Μονήν...

Κατὰ τὰς τελευταίας ταύτας ἡμέρας, ἡ ἰδέα ὅτι ὁ Ζορρές ἦτο ὑπόπτος, εἶχε καρφωθῇ ἀκόμη βαθύτερα εἰς τὸ πνεῦμα τοῦ Ἰακώβου Ἑλλῶν. Ἄν δὲν ὠμίλησε περὶ τούτου εἰς κανένα, τὸ ἔκαμε διότι δὲν ἐπεθύμει ν' ἀνησυχῇ τοὺς συντρόφους του. Διὰ τοῦτο, ἐξ ὧν αὐτὸς ἐξεπλάγη ὀλιγώτερον διὰ τὴν ἐξαφάνισιν τοῦ Ἰσπανοῦ, ἐν ᾧ συγγρόνως συνέλαβε φόβους μεγάλους...

Ἐφοβεῖτο πάντων μήπως ὁ Ζορρές ἀπετέλει μέρος τῶν δραπέτων τῆς Καυένης, τῶν ἐπὶ κεφαλῆς τῶν Κουίδων, τοὺς ὁποῖους διηύθυνεν ὁ Ἀλφανίξ, Ἰσπανός ὅπως καὶ αὐτός. Ἄν εἶχε οὕτω τὸ πρᾶγμα, τί ἔκαμνε ὁ Ζορρές εἰς τὸν Ἀγίον Φερνάνδον, ὅπου τὸν εἶχον συναντήσῃ ; ... Διατί εὐρίσκειτο εἰς τὴν πολίχνην ἐκείνην ; ... Τὸ βέβαιον εἶνε ὅτι εὐρίσκειτο ἐκεῖ, καὶ μαθὼν ὅτι οἱ ἐπιβάται τῶν πλοιαρίων ἐσκόπευαν νὰ ὑπάγουν εἰς Σάντα-Ζουάναν, προσέφερε τὰς ὑπηρεσίας του εἰς τὸν κυβερνήτην τῆς Γαλλίας ἐπὶ τῆς.

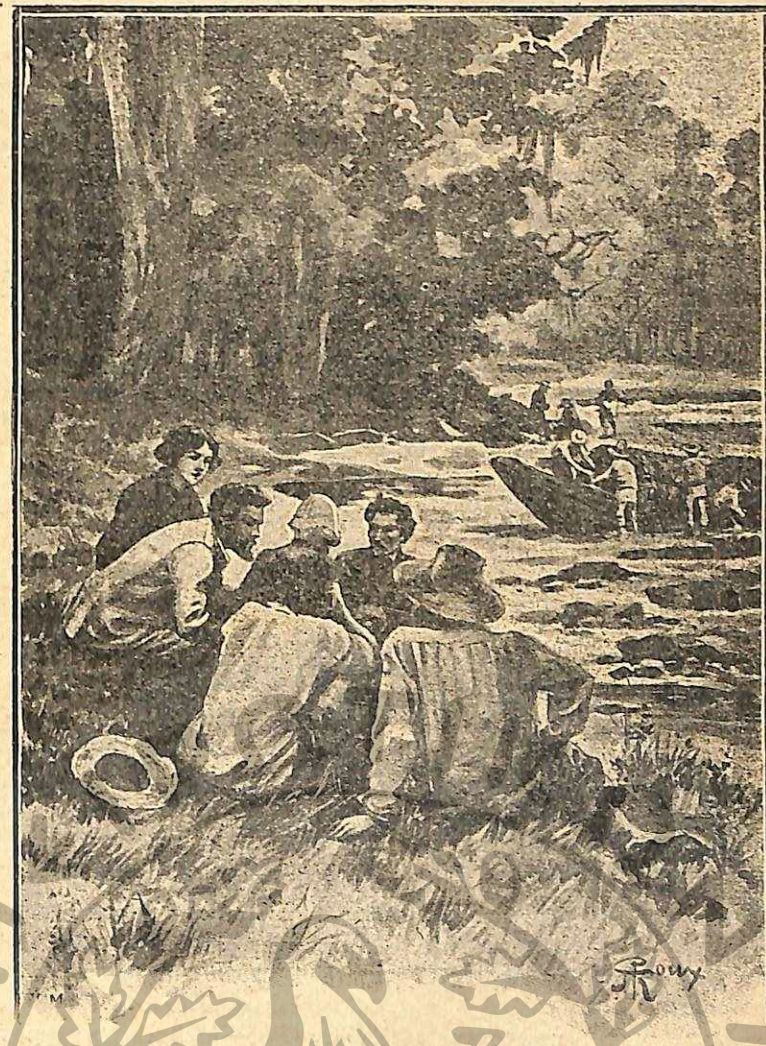
Καὶ τώρα, ὁ Ἰάκωβος Ἑλλῶν, ἀφ' οὗ αἱ ὑποψίαι τοῦ ἔλαβον σάρκα καὶ ὅσῳ ἔνεκα τῆς μυστηριώδους ἐξαφανίσεως τοῦ Ἰσπανοῦ, ἔκαμνε αὐτὸν τὸν συλλογισμόν :

Ἄν ὁ Ζορρές δὲν ἀνῆκεν εἰς τὴν συμμορίαν τοῦ Ἀλφανίξ, ἂν δὲν εἶχε κακοὺς σκοπούς, ἂν ἤθελε τρόντι νὰ μεταβῇ εἰς τὴν Μονήν, διατί νὰ ἐγκαταλείψῃ τοὺς συντρόφους τοῦ πρὸ τοῦ τέρατος τοῦ ταξιδίου ;

Ἐφυγε λοιπὸν ἐν ᾧ ἔπρεπε νὰ μείνῃ...

Καὶ τίς οἶδε μήπως, εἰδοποιηθεὶς μυστικῶς ὅτι οἱ Κουίδαι καὶ ὁ ἀρχηγὸς τῶν εὐρίσκοντο εἰς τὰ περὶχωρα, ἐπωφελέθη τῆς νυκτὸς διὰ νὰ μεταβῇ πρὸς συνάντησιν των.

Ἄν συνέβαινε τοῦτο, τώρα ὅτε τὰ πλοιαρία δὲν ἠδύνατο νὰ ταξειδεύσουν, ὁ ὁμιλος τῶν ταξιδιωτῶν, ἡναγκασμένος νὰ διασχίσῃ τὰ πυκνὰ ἐκεῖνα δάση διὰ νὰ μεταβῇ εἰς τὴν Σάντα Ζουάναν, δὲν διέτρεχε τὸν κίνδυνον νὰ προσβληθῇ ἀπὸ τοὺς ληστὰς καὶ — κατώτερος ἀρι-

Ὁ Ἰάκωβος Ἑλλῶν ἔλαβε πρῶτος τὸν λόγον... (Σελ. 321, στήλ. α'.)

Ομηρικῶς, — νὰ νικηθῇ ὑπ' αὐτῶν ;

Οὗτοι ἦσαν οἱ σοβαρώτατοι φόβοι, οἱ ὁποῖοι ἀνησυχῶν δεινῶς τὸν Ἰάκωβον Ἑλλῶν. Δὲν τοὺς ἀνεκοίνωσεν ὅμως εἰς εἶπε πρὸς τὸν Βαλδέξ, συμμεριζόμενον τὰς ἐναντίας τοῦ Ἰσπανοῦ ὑποψίας του.

Διὰ τοῦτο, μετὰ τὴν ἐρώτησιν, τὴν ὁποῖαν ἔκαμε ὁ λοχίας Μαρσιάλης περὶ τῆς ἀνεξηγήτου ἐξαφανίσεως τοῦ Ζορρές, ὁ Ἑλλῶν ἔκρινε καλὸν νὰ δώσῃ εἰς τὴν συνομιλίαν ἄλλην τροπὴν, πρακτικωτέραν :

— Ἀς ἀφήσωμεν τὸν Ζορρές κατὰ μέρος, εἶπεν. Εἴμπορεῖ νὰ ἐπιστρέψῃ, καὶ εἴμπορεῖ νὰ μὴν ἐπιστρέψῃ... Τώρα

Μικρά Μυστικά ἐπιθυμοῦν νά νταλλάξουν : ἡ Χλόη τῆς Θαλάσσης μετ' τὴν Χλόην τοῦ Κηφισοῦ, Ἐνδοξὸν Ψαριανὴν, Δικηγόρους τῆς Νεολαίας καὶ Ρωμαϊκὴν Σημαίαν — τὸ Ζιζάνιον Σχολείου μετ' τὸ Ζιζάνιον Γυμνασίου, Ζιζάνιον τῆς Γειτονείας, Ζιζάνιον τοῦ Ἀροακείου, Ζιζ-Ζακ καὶ Ἀέτον τοῦ Ὀλύμπου (μετ' τὰ ὀνόματά των) — ὁ Παμπόνηρος Κατεργάρας μετ' τὸν Μικρὸν Κυροπολιτὴν, Ἀἶσαν τῆς Κερκύρας, Ἑλληνικὴν Ψυχὴν καὶ Μελαγχολικὴν Σεληνολάτριδα — ἡ Περθεύσα Καρδία μετ' τὴν Χαλκιδικὴν Νύκτα (τὴν ὁποίαν ἀσπάζεται) Ποιητικὸν Νάρκισσον καὶ Ναυσικῆν (τῆς ὁποίας ζητεῖ τὸ ὄνομα) — ὁ Ἀγγελος τῆς Ἀγάπης μετ' τὴν Νεολαίαν τῶν Παρισίων, Φουγάρο τῆς Εὐγενείας καὶ Παριστρίαν — ὁ Δαφροστεφὴς Ναυαρχος μετ' τὴν Περίλυπον Ὀργανήν, Σεμνὴν Κόρην καὶ Γλυκὸ Φιλίππιον — τὸ Κρητικὸν Κάστανον μετ' τὴν Ξανθὴν Μαυρομάταν (ὡς σπάνιον), Τσιγγαρέλλαν, Μεσολογγιτάκι, Ψευδοδικηγόρον καὶ Ἑλληνικὴν Ψυχὴν (μετ' τὰ ὀνόματά των, ἂν θέλουν) — ἡ Εὐθυμία Κόρη μετ' τὴν Ἐσμεράλδαν, Ἐλάτην Εὐρυτατίαν, Νεράϊδαν τῶν Σπετσῶν καὶ Κελαϊδίστραν (εἰ δυνατόν μετ' τὰ ὀνόματά των) — ὁ Νυκτοδόραξ μετ' τὴν Ὑποφωσκούσαν Ἡώ, Νυκτολούλουδον, Μαρταρίνη τῆς Χίου (μετ' τὸ ὄνομα του), Μαστίχαν τῆς Χίου καὶ Χιακὴν Μαργαρίταν — ὁ Ψευδοδικηγόρος μετ' τὴν Ἑλληνικὴν Ναυαρχίδα, Γαλλικὴν Ναυαρχίδα καὶ Κῦμα τοῦ Δουνάβεως (εἰ δυνατόν μετ' τὰ ὀνόματά των) — ἡ Μόνωσις μετ' τὴν Περθεύσαν Καρδίαν, Περίλυπον Ὀργανήν, Ἀνθος τῆς Ὑπομονῆς, Πένθυμον Κυπάρισσον καὶ Φιλέρημον Τρυφάδα (ἔσσι θέλου μετ' τὰ ὀνόματά των) — ἡ Κωπηλάτις Κόθρον μετ' τὸν Φάρον τοῦ Λεάνδρου, Ἀπόγονον τοῦ Νέστορος, Μέγαρ Ἀλέξανδρον, Κόρην τοῦ Στριμῶνος καὶ Παρθενῶνα — ὁ Παρωμένος Καίσαρος μετ' τὸ Ἀνθος τοῦ Μαΐου, Εὐθύνον Κόρην, Τρεμοσύνον Ἀστέρην καὶ Κῦμα τοῦ Δουνάβεως — ἡ Κόκκινη Ἐξοχὴ μετ' τὸ Ἰλίου Μέλαθρον (μετ' τὰ ὀνόματά των) — τὸ Ἀνθος Μαΐου μετ' τὸν Λιονισμένον Μαΐον, Ἀγγελον τῆς Εὐτυχίας, Κανκασίαν, Ἀνθος Ἀνθῶν καὶ Μαμαμένον Φύλλον — ἡ Πτερωτὴ Ταξειδιώτις μετ' τὴν Ἀττικὴν Νύκτα, Κρητικὸν Κάστανον, Στεναγμὸν τοῦ Ἀέμου (μετ' τὰ ὀνόματά των), καὶ Ὑπερήφανον Ἰππία — ἡ Αἶσα τῆς Κερκύρας μετ' τὸ Φουγάρο τῆς Εὐγενείας, Ἑλληνικὴν Ψυχὴν, Ποιμενίδα τοῦ Παραχαϊκοῦ, Ἀγάπην τῆς Νεότητος καὶ Ἀγγελον τῆς Ἀγάπης (ἂν θέλουν μετ' τὰ ὀνόματά των) — τὸ Λευκὸν Κρίνον μετ' τὴν Λευκὴν Ἀκακίαν, Ξανθὴν Μαυρομάταν, Χιακὸν Οὐρανόν, Ὑψιπέτην Ἀέτον καὶ Ἐσπεράντην — ἡ Τσοῦχτρα μετ' τὴν Νεράϊδαν τῶν Σπετσῶν (μετ' τὰ ὀνόματά των) — τὸ Ἀλ-Λαῖφ τῶν Πατρίων μετ' τὸς Εὐέλπιδας, Ἀργυρῶν Συρίκτραν καὶ Ξανθὴν Βοώπιδα — ἡ Κόρη τοῦ Δουνάβεως μετ' τὴν Μελεξεδένιαν, Δικηγόρους τῆς Νεολαίας, Λεσβιακὸν Ἀνθος (μετ' τὰ ὀνόματά των) καὶ Προκυμαίαν Σμύρνην — ἡ Πένθυμος Κυπάρισσος μετ' τὴν Ἀνοικιάτικην Βραδύαν, Εὐθυμὸν Κόρην, Μελαγχολικὴν Σεληνολάτριδα, Δικηγόρος τῆς Νεολαίας καὶ Ἐξορίστον Ναπολέοντα — ἡ Ὀνειροπόλος Ψυχὴ μετ' τὸ Λευκὸν Κρίνον, Ἀνθος Μαΐου, Ἀνοικιάτικην Βραδύαν, Περονόπορον Αἰγίον καὶ Σημαίαν τῆς Ἀγίας Λαύρας — ἡ Ξανθὴ Μαυρομάτα μετ' τὴν Φύλαρον Ξανθομαλλοῦσαν, Νεολαίαν τῶν Παρισίων, Ἰλίου Μέλαθρον, Χλωρίδα τοῦ Ζεφύρου καὶ Πατρίνον Βαρκάρην (εἰ δυνατόν μετ' τὰ ὀνόματά των) ἡ Φιλόμοσος Νεῦνις μετ' τὴν Καλλιθέλιδον Ἀνδρόν, Μελαγχολικὴν Ἑλληνίδα, Περίλυπον Κερκυραίαν καὶ Ταπεινὸν Ἴον — ἡ Ἀμβρακιδιώτις Αἶσα μετ' τὴν Πειραικὴν Αἶσαν, Σεμναίικην Αἶσαν, Αἶσαν τῆς Κερκύρας, Φαληρικὴν Αἶσαν καὶ Διοπτροφοροῦσαν — ὁ Ὑπερήφανος Λέων μετ' τὴν Ὑπερήφανην Ἑλληνίδα — τὸ Κεντρί μετ' τὴν Τετραπέρατην, Κρητικὴν Σημαίαν, Παριστρίαν, Ἀγγελον τῆς Ἀγάπης καὶ Μεσοποταμίτισσαν — ὁ Βασιλεὺς τοῦ Κατέρρου μετ' τὴν Ὑπερήφανον Ἑλληνίδα, Νοσταλγοῦσαν Ἑλληνίδα, Ἐξορίστον Ναπολέοντα, Κῦμα τῆς Λευκάδος καὶ Ἀποπτύσαν Ἑλπίδα — ὁ Κυκλαδίτης μετ' τὴν Ὑπερήφανην Ἑλληνίδα, Νεολαίαν τῶν Παρισίων, Νοσταλγὸν Ἑλληνα καὶ Ξαθὰ Ναυτοπόνη (μετ' τὰ ὀνόματά των) — Ἡθαγώρας ὁ Σάμιος μετ' τὴν Πλησιφαῆ Σελήνην, Ζιζάνιον τοῦ Ἀροακείου, Σεμνὴν Κόρην, Μαγικὴν Εἰκόνα καὶ Σοφὸν Πιττακόν — ἡ Χιακὴ Μαργαρίτα μετ' τὴν Ἐσμεράλδαν, Ἀνθος Μαΐου, Ἀλμυρόν, Κῦμα, Μολὼν, Λαβὲ καὶ Ἀνεμοσίλιν.

Ἀπὸ ἑνα γλυκὸ φιλάκι στέλλει ἡ Διάπλασις πρὸς τοὺς φίλους της: Ἀλλοπρόσαλλον ([Ε] διὰ τὴν ὥραίαν φαντασίαν, τῆς ἐπιστολῆς σου ἔλαβα καὶ τὰς Ἀσκήσεις σου διὰ τὸν Διαγωνισμόν, ἀλλ' εἶνε νωρὶς ἀκόμη ἀτῆστε πρῶτα νὰ προκηρυχθῇ!) Ὑπερήφανον Λέοντα (χαίρω πού εἶσαι τώρα καλὰ, καλλίτερα καὶ ἀπὸ πρῶτα ἔλαβα ὅ,τι μοῦ ἔστειλεις καὶ ἡτύχησε) Φουγάρο τῆς Εὐγενείας (αὐτὸ συμβαίνει κάποτε μετὰς ἐπιστολὰς πού ἔχουν παραγγελίας ἀργῶ ἀπαντήσω, διότι τὰς πένρεις πρῶτα ὁ ὑπάλληλος, ὁ ὁποῖος θὰ ἐκτελέσῃ τὴν παραγγελίαν, καὶ ἀρ' οὗ μοῦ τὰς ἐπιστρώφας μετ' τὴν σημειώσιν ὅτι ἡ παραγγελία ἐξελεῖσθῃ, τότε ἀπαντῶ εἰς τὴν Ἀλληλογραφίαν) Π.Β. Σταματούλην (ἔστειλα τοὺς δύο κόμους) Παραδείσειον Πτηνόν (ἔχει καλῶς) Μόνωσιν (αὐτὸ ἐννοεῖται, διότι πάντοτε ἀπαντῶ εἰς τὰς ἐπιστολὰς πού λαμβάνω) ἡ περὶ ἧς μ' ἐρωτᾷς δὲν εἶνε συνδρομητρία) Σκρόνην τῶν Ἀθηνῶν ([Ε] χαίρω πού ἔγινες καλὰ, καὶ σ' εὐχαριστῶ πού μου ἔγραψες ἀμέσως τόσον ὠραίαν ἐπιστολήν) τώρα περιμένω καὶ ἄλλη, «μετ' περισσώτερα» Ὁθάλασσαν τῆς Ἀνδρόν (αἱ προτάσεις σου εἰς τὸ προσεχές) Ἀρόσον τῆς Ἐρήμου (ἡ ὁποία δὲν εἰσπορεῖ νὰ μου παραστήσῃ πόσῃ εὐχαρίστησιν τῆς προξενῶ, διότι «δὲν εἶνε κομπλιμεντόζοι» εὐχαρίστως δέχομαι καὶ τὴν ἀδελφὴν τῆς, ἀρκεῖ νὰ μου γράψῃ ἡ ἰδία καὶ νὰ μου προτείνῃ ψευδώνυμα πρὸς ἐκλογὴν) Πτερωτὴν Ταξειδιώτιδα (ἔστειλα καλὸν τὸ Π. Πνεῦμα) Ἑλληνικὸν Ἀεράκι (ἔστειλα ὅ,τι ἐξήγητες, καλὸν καὶ τὸ βραβεῖον τῆς ἀδελφῆς σου, τὴν ὁποίαν ἀσπάζομαι) αἱ προτάσεις σου εἰς τὸ προσεχές) Δικατερίνην Πλαπούτα («Βιθλίον Συμπεριφορὰς» ἔχω τιμᾶται λεπτὰ 60) Ἑλπίδα Κόσμου (ἔστειλα τόμον 1899) Ρόδον Αἰγίου (σοῦ ἀπαντᾷ ὁ Ὁδῆγός τοῦ Συνδρομητοῦ Κερ. ΙΑ' εἰς τὸ ἰὸν φύλλον τοῦ ἔτους τοῦ σου) Μαρίαν Θ. Μηταράκη (ἄλλο ψευδώνυμον, μικροῦλα μου, διότι αὐτὸ δὲν εἶνε ἐλεύθερον) εἶπα εἰς τὸν κ. Χαρμύζινον πόσον σοῦ ἡρεσεν ἡ ἱστορία τοῦ Μηδενικοῦ, καὶ ὅτι περιμένεις καὶ τὴν συνέχειαν) Μικρὰν Βεδουίαν (ἔχει καλῶς ἐπιμέλειαν τώρα ὅσοι εἰμπορεῖς, διὰ νὰ ἐπιστρώφῃς εἰς τὴν Αἰγύπτου μετ' καλὸν βαθμόν) Ἑλληνικὴν Σημαίαν (ὅλοι εἶνε καλὰ καὶ σε ἀντασπάζονται καὶ δὲν ἤξεύρεις μετ' πόσῃ χαρὶν εἶδαν τὸ γράμμα σου ὕπερ' ἀπὸ τόσον καιρὸν τί γίνονται τ' ἀδελφία) Ναυτοπόλου τοῦ Νεῖλου (τὰ «Διηγήμενα» σοῦ ἐστάλησαν ἐπὶ συστάσει πρὸς τὸν κ. Ἰωάννην Γρίκιν. πῶς δὲν τα ἔλαβες; ἐρώτησε τὸν κ. Γρίκιν καὶ ἐξαγγράφει μου) Λευκὴν Ἀκακίαν (χαίρω πού ἔγινες καλὰ) νὰ εἶσαι τώρα ἐπιμελής εἰς τὰ μαθήματά σου, καὶ νὰ ἰδῇς τί γλῆγερὰ πού θὰ ξαναβῇ τὸ καλοκαίρι) Ψευδοδικηγόρον (ἔστειλα) προκηρυκτικῶς, φέινεται ὅτι ὁ Ζορρὲς εἰτοιμάζει μεγάλαν κακὰ διὰ τοὺς ταξειδιώτας) Τριανταφυλλέγιαν, Ἀναθῶσαν Νεότητα (πολὺ σωστά, φιλική μου καὶ τὸ ὄργανον πού ἤρρισε νὰ μακάνης, μοῦ ἀρέσει πάρα πολὺ) Ἰλίου Μέλαθρον, Διοσκουρίαν, Σινετὴν Πηνελόπην, Περονόπορον Αἰγίον κτλ. κτλ.

Εἰς ὅσας ἐπιστολὰς ἔλαβα μετὰ τὴν 29 Σεπτεμβρίου θάπαντήσω εἰς τὸ προσεχές.

ΠΝΕΥΜΑΤΙΚΑΙ ΑΣΚΗΣΕΙΣ

Δι' ἡμέρας δεκατὶ μέχρι τῆς 13 Νοεμβρίου.

Ὁ χάρις τῶν λύσεων, ἐπὶ τοῦ ὁποίου δὲν νὰ γράψωι τὰς λύσεις τῶν αἰ διαγωνιζόμενοι, πωλεῖται ἐν τῇ Ἱερῇ μας εἰς παντὶ ὡς ἑκατοστὸ περιέχει 20 φύλλα καὶ τιμᾶται φρ. :

424. Λεξιγριφος.

Μιὰ πρόθεσις, δυὸ σύνδεσμοι, κ' ἐν ἀριθμητικῶν Γεννοῦν ἑνα τῶν μάντεων, πανάρχαιον, σοφόν. Ἐστὴν ὑπὸ τοῦ Μικροῦ Γυμνασίουπαίδος.

425. Στοιχειόγριφος.

Μέλους γρήτεως πολλῆς
Ἐνα γράμμα ἂν ἀλλάξῃς,
Σὴ στιγμὴ θὰ το κυττάξῃς;
Νὰ το ἔχουν βασιλεῖς.

Ἐστὴν ὑπὸ Νικολάου Κ. Δικαβύλλα.

426. Μεταγραμματισμός.

Δύο κεφαλὰς ἀλλάξω μετ' τὸ σῶμα τὸ αὐτό,
Κι' ἀπ' αὐτὰς κεφαλὰς τῶν ταύρων εἰς τὸ σῶμά των [πετῶ]

Κι' ἂν ἀλλάξω κι' ἄλλη μιὰ,

Τί φρικώδης ἀσχημά!

Ἐστὴν ὑπὸ τοῦ Θεοφάνους.

427. Μωσαϊκόν.

Τίς ἐνδοξώτατος ἔδρισκεται ἀρχαῖος

Μέσα ἐστὶ φῶσι μάντις σπουδαῖος;

Ἐστὴν ὑπὸ τοῦ Λοζίου.

428. Κυδάλιον.

*** = Εἶνε γλυκὺ.

*** = Ἀνθυγιεινόν.

*** = Ρῆμα.

*** = Ἐπίρρημα.

Ἐστὴν ὑπὸ τοῦ Ἰσημερινοῦ τοῦ Κόσμου.

429. Τρίγωνον.

Διὰ τῶν γραμμάτων ΔΗΛΙΑΝΕΟΟΥΣΥ σχηματίσιν ἰσόπλευρον τρίγωνον, τοῦ ὁποίου ἐκάστη πλευρὰ θάποτελῇ λέξιν ἐκ πέντε γραμμάτων.

Ἐστὴν ὑπὸ τοῦ Ἀγνωστοῦ Ἑλληνοπούλου.

430. Προβλήμα.

Πρὶ δεκαπέντε ἐτῶν, εἶχα τὸ δωδέκατον τῆς ἡλικίας ἐνδὸς συμμαθητοῦ μου. Ποίαν ἡλικίαν ἔχω ἐγὼ καὶ ποίαν ὁ συμμαθητής μου;

Ἐστὴν ὑπὸ τοῦ Κιραμιδιγιάτου.

431. Φωνηεντόλεπον.

μ - π - δ σ κ λ - κ θ σ ς - τ τ - γ ρ μ π - θ - μ θ ς

Ἐστὴν ὑπὸ τῆς Ἑλπίδος τῶν Δουσιχῶν.

432. Γρίφος.

ΜΕΠΘΜΑ δεινὰ Τ.

Ἐστὴν ὑπὸ τοῦ Βαχίου τῆς Κρανίης.

Λ Υ Σ Ε Ι Σ

τῶν Πνευματικῶν Ἀσκήσεων τῶν φύλλον 32 καὶ 33.

334 [Ἡλύσις τῆς Μαγικῆς Εἰκόνης ἐδημοσιεύθη εἰς τὴν ἀλληλογραφίαν τοῦ προσηγουμένου φύλλου.]

335. Ὁλίεια (ὀλίλαι. α.) 336. Ἀστὸς ἀσκός.

337. Ἡῆν. 338. Ὁ Γεωγραφικὸς χάρτης.

339—341. 1. Ἡ Ἀντιόπη (ἀντίο πῖ) 2.

Ὁποῖος νητεύει, ἀφ' οὗ τὰ κολούρια εἶνε μετὰ γάλα. 3. Ἡ Ὁκεανὴ Πέρση (πέρου.)

342. Α Π Ε 343—344. 1. Τῷ 1690 ὑπὸ

ΧΕΒ τοῦ Παπίνου. 2. Ὁ Ἰωάν.

ΠΑΡΟΣ τῆς Γουτεμβέργιος, γεννηθεὶς

Ο Σ Ι τῷ 1400 καὶ ἀποθανὼν τῷ

Σ Η Σ 1468. — 345. ΝΕΡΩΝ - Ε-

ΡΑΤΑ (ΝΕΓλος, ΕΡΕχθεῖον, ΡΑκὴ, ΩΤιον, ΝΩε.) — 346. Ὁ λόγος εἶνε σφόδρος. — 347.

Ἡ Σίριφος εἶνε γῆτος.

348. Ἀμμωνία (Ἀμμων. α.) — 349. Ἀῆλος.

Μῆλος. — 350. ὦρα ὥρα.

351. Κ Ε Δ 352. ΚΥΜΑ (Ὁλὸα ΜΥΚονος...)

Δ Κ Α ΥΒΩΣ (ΒαδύΣ Ο ΒΥΘός...)

Β Ι Τ Ω Ν ΜΟΝΗ (καλὴ ΝΟΜή...)

Ι Ω Ν ΑΣΗΡ (ἄρΗΣ ἄνδρας...)

Σ Ρ Ν

353 Μακρὰ μαλλιά, λίγη γνώσις. 354. Ὁ πά-

πος ἦτο 90 ἐτῶν, ὁ υἱὸς 45, ὁ ἐγγονὸς 15. —

355. ΦΑΙΩΝ (Φοινὴ, ΣΑπφώ, Τρῖκαλλας,

Ασπιδίον, Ἐρα. Ω, Πολύμνια.) — 356. Κάλ-

λιο πέντε καὶ ἐπὶ χερί, παρὰ δέκα καὶ κερ-

τέρει. — 357. Ὁμοῖον ὁμοίῳ ἐφέται.